

Дора Габе
Добруджа

Родният ни край остана
тъй далече,
пътя, който води в него,
враг пресече.

Като пилци изпоплаши
той децата,
като вятър ги разгони
по земята.

В златно утро златни ниви
клас люлеят,
клас люлеят и изтихом
песен пеят:

„Ветре, братко, намери ги
тез стопани,
дего са далеч в чужбина
разпиляни.

Не е мила ръка чужда
да товари,
зърното ни почернява
по хамбари.

Зърното ни потъмнява
по нивята,
намери ги, събери ги
наште братя.

И кажи им, че земята
наша черна
ги милее и ги мисли,
и е верна.“

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11646>]